

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihiczišcežerńi w Budyšcinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

4. Advent.

Jap. štutki 3, 22—26.

Adventski čas je k temu, šo bychmy šo na Boži džeń pschihotowali. Šchtóž to čini, šo tež wošebje ša tym prascha, šhto je Šhrystuš byl a šhto je wón nam pschijnješt. Něchtóžkuli nětko na nim nicžo wošebiteho njemata. Tajki šo runa pucžowarje, kiž je drohotny dejmant ježo widžal, je pak jón ša wschědny kamuschk džeržal, šo jemu hódno njebě, šo po njón šthilicž a jón šběhnyčž, a je dale šchol — šhudy, kaž přjedy a mohł tola najbohatschi w zplým kraju byčž. Šchtóž pak š woczomaj wěry pschezo kruzischo na Šhrystuša hlada, tón w nim to nadróžishe kublo na šwěcže špósnaje, Šbóžniša šwojeje dusche, ale pak tež najlěpscheho wuczěrja, najmóžnišcheho profetu, kiž je hdy na semi pohodžil. Žadny mjenschi, hacž Šětr šam je tu nam ša šwědka. We šwojim předomanju, k Židam džeržanym, wón Šhrystuša jako teho praweho profetu wopišuje.

1. Wón je to wopravdže byl. „Mójsaš je derje k tym wótzam rěčal: Profetu budže wam šbudžicž tón Anješ, wasch Bóh, š waschich bratrow jako mje.“ Mójsaš bě profeta. Šdnyž w bibliji wo nim čitamý a šebi jeho psched woczi štajamy, je nam, jako by móžna škalna hora psched nami štala; a hdyž jeho rěčecž šlyšchimy, šo nam šda, jako by hrimanja hłóš šaklincžal a šo wot horow wotražowal. Tajki móžny šaczišcež jeho wošoba hišcže dženkša na naš čini. Ale Šhrystuš bě tola hišcže wjazy.

Šchtó je Božu wolu hdy tak rjenje wuložowal, kaž Šhrystuš we šwojim předomanju na horje? Žemu běchu wot Boha klucze do bójškeje wědomnosće date. Šchtó je ludži k džerženju Božich kasnjow tak lubosnje wabił, kaž Šhrystuš we šwojich šbóžnych-šhwalenjach na horje? A je šo hdy žanemu čłowjetej poradžilo, psched šlym šhodženjom š tajkej wótroscžu warnowacž, kaž je to Šhrystuš činił we šwojim pschirunanju wo bohatym mužu a šhudym Lazarje? Šdnyž tamne šlowo: „Póšćel Lazara, šo by wón tón škónczil šwojeho poršta we wodže womacžal a wotšlódžil mój jasył; pschetož ja čěrpju čzwilu w tutym plomjenju,“ čitamý, je nam tola, jako by šo nam wótry mjecž pschěz wutrobu drěł, a my dnyrimý šo prózowacž, po Božej woli šhodžicž. — Profetojo mějachu pak tež nadawł wěšcženja. Bóh bě jim woczi wotewrił, šo do dalscheho pschichodał hladachu. Woni widžachu, kaž šo nad Bethlehemom jafni, woni šlyšchachu tych pastyrjow wyštanje a widžachu to lube džěcžo w žlobje ležo, potom roscž, hacž bu muž š njeho, kiž bu škóncžnje woporne jehnjo ša zplým šwět. Šhrystuš pak je dale hladał: Kaž mróczele nimo naš čahnu, hacž šo škóncžnje nózna čzmowota na šemju pschestrje, tak widžesche wón, kaž ludý a narody a lěštotetki nimo njeho du; ale wón widžesche hišcže wjazy; pschetož psched nim bě tež šjawný šudny džeń a wscho, šhtož šměje šo na nim štacž. A wón je tež nam še šwojimi pschirunanjami wołno do šudnišeho hrodu pošlednjeho šuda wotewrił a do tuteho šudženja pohladacž dał. — A pschi tym wschěm je wěrnosć šwojich šlowow š naj-

wjetšimi dživami wobkrucził. My rosymimy, so lud, jako bē tón Knjes brjedža mjes njón stupił, wyskafche: Wulki profeta je mjes nami poštanyl a Bóh je k swojemu ludkej pohladal! Nam je s wutrobny rěčane, sčtož taj puczomarjej na puczju do Emmauša džeshtaj: Jesuś bē profeta, móžny w skutkach a słowach, psched Bohom a pschede wěšchem ludom." Wón bē profeta.

2. Duž pať mamy jeho pošluchacz. „Teho macze wy pošluchacz we wschitkim, sčtož wón k wam rěčecz budže.“ Na šwěcze je jara wjele knihow a wone šo tež čitaju. Čzomu šu pať pišane? K temu, so bychy cze w nēcžim powuczile, abo czi dołhi čzaš pschifrótschile abo cze wo twoju wěru, pobožnosć a społojnosć pschinješle a czi tať schłodžile. Něchtožkuli šebi pod pažu knihi domoj nješe, a njewě, so ma jěd sa duschu w nich; Khrystuśowe šłowa pať šu w bibliji a te šu rěčane, niz so bychy nam čzaš pschifrótschile, abo nasche čželo wofschewile, ale so bychmy jim pošluchali. Čzi jeni to njecžinja. Tym pať hrosy tón Knjes: „A budže šo stacz, so kōžda duscha, kotraž njebudže pošluchacz teho šameho profetu, budže wutupjena s teho šameho luda.“ Džeczō, kotrež njepošlucha, šwoje město šhubi. Starschej jo njemožetaj wobthowacz, pschetož wono by žyly dom do njesboža pschinješlo. Ale tež w druhich domach žaneho wobštajneho města nima. Kōždy sa nim radšcho durje samkne, hacž jemu wotamkne. Stōncžnje drje po drohach čžaha — njewobštajne kaž Rain. A sčtož Khrystuśej njepošlucha, nima žaneho města w jeho žyrkwi. W šchcženškich knihach drje je jeho mjeno hišcže sapišane; hdy bychmy pať knihi mēli, w kotrychž bychy mjena tych štale, nad kotrymiž ma tón Knjes špodobanje, nad kotrychž šłowach wón hižom njesachodnu kōnu žiwjenja džerži, hotowy, jim ju na šłowu štajicž, dha bychmy jich mjena podarmo pytali, a hdy bychmy žyly knihi pschehlatali. Woni do jeho njewidomneje žyrkwe njazy njestluscheja. Na šudnym dnju budža drje woni tež se šwojich rowow štawacz a s wutrobny žedženjom nuts hladacz do krašnosćow njejestheho Eden, ale tón Knjes budže jim wobaracz a smēje sa nich to hōrke šłowo: džicže prjecž wote mnje, pschetož ja waš njesnaju. Tehdy šo to šłowo „kōžda duscha, kotraž njebudže pošluchacz, budže wutupjena s teho luda“ połnje dopjelni, a hdyž tute šłowo nētko tať mērne w bibliji šteji a ludžo šo jeho njestroža, dha wone jich potom porašy kaž blyštowy klof, so budža na pschezo šhubjeni.

Sbože pať kima temu, kiž po jeho šłowach čžini. „Wam je Bóh šbudžil šwoje džeczō Jesuśa, so by waš žohnowal.“ Šnate je to stare pschifšłowo: „Sčtož rěčzi, tón šhyje, sčtož šłucha, tón žnje.“ Šdyž pať je tať hižom wjele winojte, na druhich, šhonjenych ludži pošluchacz a po jich wuczbyje čžinicž, dha došonjane šbože a napošledku šbōžnosć wukhadža s pošluchanja na Khrystuśowe šłowa a pschitafnje. Čhzech-li to dopořafane widžicž, dha trjebasch jenož na šwojich bližschich hladacz. Sbože pod tej tšechu bydli, hdyž niz jenož w domjazej bibliji, niz jenož na konfirmazijskim wopišmje, ale tež w žylym žiwjenju šteji: „Ja a mōj dom čžemy temu Knjesej šlužicž.“ Abo štuš te šhoremu a mrējazemu a praschej šo jeho, sčto je jemu najwjetšche šbože dało a nad čžim šo nētko na kromje rowa najbōle wješeli. Wot teho wěscže šhonisch, so je tež jemu bohabojošć najwūžitnišcha byla k wschemu a jemu sa pschichod njazy lubi hacž sčto druge. A tajkemu mrējazemu mōžesch wēricž, tón czi k hacž njebudže. Duž pošluchajmy šłowu nascheho wulkeho profety!

Wōjšaf je šwōj lud do šlubjeneho kraja wjedł a je wschaf na puczju do njeho šam wumrjel. Našch prawy profeta, Jesuś Khrystuś, naš do njejestheho Šanaana wjedže. Wón pať je tam prjedy naš dōšchal a čžaka na naš. Bóh daj, so by na tebe njeczafal — podarmo!

Šamjen.

J. K.

Pōsnajmy a pschifšwojmy šebi Bōžu hodownu wobradu! —

1. Tim. 3, 16 a šhērl. čžo. 74, 10c. — Šłōš (277): Jesuśa ja njepušcžu atd.

— Šchworake šłowne akrostichon.* —

Šlaj! k nam Šbōžnik pschifšhol je,

— **To** je šbōžne přēdowanje:

Daj šo wumōž se šmjercže,

Duscha, šašlyšch šradowanje! —

Tať czi radošć šesthadža,

Šdyž je Jesuś wobrada.

Bóh je čžlowjel ščinił šo,

Džeczatto we žłobje leži;

Ty do šwětkla wěčžneho

Šladasch, kotrež w hōdži knježi;

We najnižšchej podobje

Widžecz mērny šeršhta je.

W čžele šjewił čžlowškim je

Ššo kral raja njejestheho,

Ššo k nam podal s wěčžnosće,

Kotryž štworiczel je wscheho;

Nim, we žōrle žiwjenja,

Nam šo duscha wofschewja.

Šjewi jako bratsił tam

Tebi Šsyn šo Bōži wērny;

Jemu sa wopor šo šam

Daj, budž w jeho šlužbyje šwērny! —

Šbōžna, duscha, w Knjesu šy,

Našch-li doštatł hodowny! —

Ššo sa dar czi pošticža,

Da sa Šbōžnika šo tebi,

Wutroba, Knjes kraleštw, a

Kotryž pschekrašni cze šebi! —

Budžesch-li joh' šwjatniza,

Krašnosć wón czi wěčžnu da. —

U.

* Šlaj! Bóh w čžele šjewi šo. —

„To džeczatto šo tebi da,

Daj ty šo jemu, wutroba! —

Tať we nim šbōžna budžesch.“ —

Š Biona rjana jašnosć Bōža škhadža! —

Ššalm 50, 2.

Šlaj! s Biona do šwěta šhubjeneho

Džen Bōži škhadža rjana jašnosć Bōža;

Nam žiwa wotewrja šo šudžen šboža

S nim, kotryž kral je raja njejestheho! —

Šsyn Wōtzowy a wōšnam byčža jeho

K nam do hubještw, mile nohu šloža,

Šdžez hřechi čžlowštw, jom' se šmjercžu hroža;

— Nam doštatł žiwjenja šo šficža s njeho.

Šyn Boži, w Bethlehemje narodženy,
We ſchtalcze wotroczkowym t nam ſo niži,
So ſhubjenym by pſchinjeſt wumoženje.

— To ſawěrnje je džiwno poniženje!
A nam ſthadzenje ſo ſ wyſkoſcze bliži;
Bóh w Ebóžniku je ſ nami ſtowaſcheny! —

Boži džen.

„Wam je ſo dženſka Ebóžnik narodžil!“ taſ rěkaſche prěnje hodowne přėdowanje, dzeržane w Bethlehemskej zyrkwi, ſ Anjeſoweje jaſnoſcze do czěmneje nozy natwarjeneje. Wono ſ wyſoka pſchińdže ſe rta njebjefkeho póbła a bu pſchewodžene wot ſhwaloſpěwa njebjefkich wójſkow. Wot teho čaſa ſem tole přėdowanje pſches ſwět klineži, a hdžež wono pſchikhadža, tam ſo nóz ſwětli, tam wobſwěćuje Anjeſowa jaſnoſcž ſprózuu a wobczěženu wutrobu, po Boſy lacžnu duſchu, tam ſo tón ſwjaty hlób ſaſo ſlyſchi, kotryž pſchupowjeda, ſo je čłowjeſt ſwojeho Boha a w ſwojim Boſy ſhubjeny měr a ſhubjene njebjefke, bójſke žiwjenje ſaſo namakał. Wam je ſo dženſka Ebóžnik narodžil! Wulkotne, kraſne ſłowo! S njeho ſwěći ſo w njebjefkej kraſnoſcži wſchitko, ſchtož je bohaty, miłoſcžiw, wſchekomóžny Bóh čłowſkim džěćom činił a dał, ſo by je ſ čzěmnoſcze wutorhnył do ſwojeho ſwětka; haj, ſ njeho ſwěći ſo jaſnoſcž, kotraž móže žyly čzěmny ſwět roſſwětlicž a do jaſneho Božeho domu pſchewobrocžicž, w kotrymž prawdoſcž, měr a radoſcž bydli, a hdžež rěka: Móz je ſo minyła, džen pał je ſo pſchibližił. Někto tu ſwjaty hodowny ſwjedžen ſaſo je. Njebjefke wójſka ſu jón najprijedy ſwjecžike ſ ſhwaloſpěwom, kiž hiſcže dale klineži na ſemi a budže junu pſcheklinečowacž do noweje ſwórbny, ſo njeby ženje woněmil. Na měſto njebjefkich wójſkow ſu čłowjeſkojo ſtupili; pſchetož jim je tónle ſwjedžen wobradženy. Nam je Bóh to ſwětlo dał, kotrež ma wěćnje ſwěćicž; do puſcžiny tuteho ſwěta je wón ſchtom žiwjenja ſadžil, kotryž naſ wot ſmjercže wumoža; naſ je wón ſ darom wobdarił, w kotrymž ſu wſchě pokladny wopſchijate, kiž naſ ſhudyh wobohacžuja. Tehodla ſeleni ſo woſrijedž ſymy hodowny ſchtom, ſwěća ſo w hrodach a hětach njelicžomne ſwězy, wobſwětlujo dary luboſcže a radoſtne woblicža čłowſkich džěći, a džefch-li ſ domu do doma a praſchefch ſo: Čzehodla? ſlyſchijſch jeno tu jenu wotmłowu: Nam je ſo Ebóžnik narodžil! Duž wołajmy a wyſtajmy tež my: Čžefč budž Bohu we wyſkoſcži, měr na ſemi a čłowjeſkam dobre ſpodobanje!

Požčėrnja.

Hodowny wobras.

Šeno hiſcže malo njeńſchinow t pjeći hodžinam popoldnju pobrachowachu. Saſtojnižy wulkoměſchczanſteje požčėrnje ſo na dompuč hotowachu, a pokladnik bėſche hižom ſamknył. Duž hiſcže muž ſ brėmjennom pod pažu pſchińdže a powjedafche, ſo je ſe ſmjercžu ſwojeje žony do wulkeje čzėbnoſcže pſchijſchol, je nimo teho bjeſ ſwojeho ſawinowanja ſwoje pohonočowſtvo ſhubil, je ſa nowolėto nowu ſlužbu ſlubjenu doſtał, je ſwojemu dobremu ſydomlėtnemu džěćzu, kotrež je ſo dženka ſe ſamymi bėrnami bjeſ butry ſpokojicž dyrbjalo, hodowne wobradženje ſlubil; a dofelž ſebi někto ſ žyła žaneje rady njewė, dha njeſe tudy ſwój njedželſki ropr ſ tej próſtwu, jemu na ſchěcž njedžel toleť požčėcž.

Pokladnik myſleſche: Přjedy hacž ſaſo wotankam, dam jemu někotre kroſche; dha dyrbi ſaſo hič. Hacž pał ſo wón tola tuteho waſchnja nadobnoſcže hanibowafche, abo hacž to pſchėd ſwojim ſaſtojniſkim ſwėdomnjom ſamolwicž njemožeſche, teho muža přjecž

póbłacž, — wón ſebi tón nimale nowy ropr wobhlada a ſamo mēnjefche, ſo čže ſa njón pjeć hriwnow dacž. Saſo pał ſawſchthn, tał próſtwať rěkaſche, naſpomni, ſo ſo pjeć hriwnow čžefch wrocžo płacža dyžli tji hriwny, njemēnjefche wón tež ničžo pſchecžiwu temu, ſapiſa tón pad do ſwojeje folioſknihi, wuplacži ſe ſaſo wotanknjeneje pokladnižy twjerdy toleť na licžnu deſku, ſchtož wjele čžaſa nježadafche, a čžyſche runje ropr ſlužbnikej pſchepodacž, ſo by jón tón ſ čžifłom poſnamil a t druhim ſaſtajenym draſtam powiſhnył, jaſo ſo ſaſo klapafche.

U.

Přjedy hacž móžeſche wonkaſtejažy trochu njepſchecželniwe „ſaſtupicž!“ ſlyſchecž, ſo durje wotewriču, a bėſche ſaſtupjažy tež po napohladže jeno knježi ſlužobnik, ſamožeſchtał tola jeho liwreja a tón wulki liſt, kotryž we ſwojej ruzy njeſefche, ſo ſo ſnamjenja njepokojnoſcže nad nowym wobczěžowanjom t woblicža minyču.

Niž hola wczipnoſcž, ale nēkaſte čzucže, ſo mohła ta nowa wėž tež na njeho počah mēcž, ſawſchthnej praſefche, ſo njeſmē hnydom woteńcž. Wón teho dla ſwoje ſaſtawne wopiſmo pomału do akkuratnyh ſaldow lamafche a tykny jo najprijedy do teho a potom ſaſo do drugeho dybſaka. Na to wón ſ dobrej ſhwilu rubiſchcžo hromadu kladžiſche, kotrež bė jemu t ſawalenju ropra ſlužilo. Hiſcže njebė wón t tym žyly hotowy, jaſo pokladnik t pſchecželniwym hłokom džeſche: „Duby ſawſchthno, runje doſtawam piſmo t ministeria kralowſkeho domu t woſjemjenjom, ſo je ſeho kralowſka Maſteſcž miłoſcžiwje wobſamka, t čžefč hodowneho ſwjedženja wſchě hacž do tjiſoch hriwnow ſaſtajene čžaſy wuloſowacž. Wy móžecže ſebi tehodla ſwój ropr hnydom ſaſo ſobuwſacž; jeno ſaſtawne wopiſmo dyrbicže mi wrócžicž.“ —

ſawſchthn njewjedžiſche, ſchto ſo jemu ſta. Wón džakowafche ſo t wjele ſłowami a wutrobnym tkočženjom rufi najprijedy ſlužbnikej, taž budžiſche wón tón wulkomyſlny pomožnik był, a potom tež pokladnikej, kotryž, ſo by ſo tajeho džaka hódny wopofaſał, t njemu džeſche: Sa mam we ſwojim dworje kažen drjewa ſtejo; Wy móžecže mi ju po ſwjatnyh dnjach roſdbželacž, jeli-ſo žaneho drugeho džela njefmēcže. Duž drje dyrbjefche ſo ſawſchthn hiſcže raſ džakowacž počecž, ale potom wón ſe ſwojim roprom a ſwojim tolerjom tał ſpěſchnje t domu wubėža, ſo ſkoro jenu pola ſhěžnyh duri nimoduzu knjeni t jejnymaj džefčomaj potorže. Ta knjeni wótje ſawola: Njehańbicžiwje! ale ſawſchthn ſo ranjeny njefacžu.

Šchto wón někto ſe ſwojimi pjenjeſami čzinjeſche? Połojzu wón ſa hoſpodaſtvo poſtaji, ſchtož dyrbjefche hacž do noweje ſaſlužby doſahacž. Sa žyly druhu połojzu bu ſa wobradženje a t ſwjatnyh dnjam kupowane. Wón kupi ſa 25 pjenjeſkow kołacž, ſa 9 pjenjeſkow jablukow a worjehow, ſa 3 pjenjeſki jedyn ból, ſa 20 pjenjeſkow jenu klanu, ſa 15 pjenjeſkow khoſeja a zoſora, ſa 30 pjenjeſkow wołmjanu ſchjnu mižlu, ſa 10 pjenjeſkow dwė wobraſnej liſtnje, ſa 3 pjenjeſki poprijanz, ſa 5 pjenjeſkow tobafa a ſa 30 pjenjeſkow drjewa. To wſcho do hromady runje 1 hriwnu a 50 pjenjeſkow wuczinja.

Njebudžiſche ſawſchthn wot drjewoweje žony torb požčėny doſtał, wón njeby ſwoje bohatſtvo na dobo wotnjefč mohł. Rať wjeſele wón ſwoju čžežu domoj njeſefche! Wón torb pſchėd ſtwiny mi durjemi pó čzime ſtaji, póbła ſwoju ſe ſymu dyrkotazu Maťku, doniž wſcho hotowe njebė, t ſuſodej a roſwimafche někto wulkotnu čzinitoſcž. Wón w ſchachlach ſatepi, zoſor ſchczipafche, khoſej warjeſche, pſchinjeſe t komody kruč bawłminy, kotraž bė ſa njebohu žonu t jecžny poſtajena była, ale někto po jeho mēnjenju t ſchatej ſa Maťku doſahnje, a ſkladže na to wſchitke rjane dary rođnje na bliđo. Hiſcže raſ wón na wſcho ſpokojnje pohlada, ſažehli ſebi trubku a džefche někto po ſwoje džecžo, kotrež pſchi ſaſtupje do čzopleje ſtwicžki a pſchi napohladže tajteje kraſnoſcže njewė, hacž hižom do njebjef pſchińdže abo hacž je hiſcže na ſemi. S wėſtym

spodživljanjom Marfa na svojego nana hlada, kotryž mózuje pachajo a so pscheczelnje smévajo na svojim drjewjanym stólu sedži, tola ju psche dolho w njewěstosci wostajicž njemóže, ale jej wobschěrnje swupowjeda, kať a s wotkal je pomoz pschischla.

Nasajtra rano pať Sawšchtyn we swojim tať bórny sašo wu-
lósowanym ropu kemschi džěšche. — Haj, bychuli bohaczi a wo-
šebni pschezo wjedželi, kať wulka je husto s jenej dobrotu wopo-
kasana pomoz a kať wulke je nad tajkej pomozu sacžute wješele,
woni bychu wěšče hiščeže swólniwischi byli, hačž to druhdy šu,
šhudy a njesbožownym swoju pomoz pschiwobrocžowacz.

F.

Hodowny spěw.

(Budže so hody w Grodźiščezanski domje spěwacz.)

Tu džěčo narodžene
Kať něžne, lube mi,
Sa krala wuřwolene
We bójskej šwjatosczi;
Niž purpur, žida jima
Šso jeho kolebki,
Šrób marmorowy nima,
Šdyž na šwět jastupi.

Se šmėwkom milym, lubym
Kaž jandželk njebjeski
Na lěhwje w žłobje hrubym
Tam šwěta Šbóžnik spi.
Šso blyščiczi s njebjes dele
Tam hwěšba jašnišča,
Spěw pastyrjom pať ščejele
Džak, šhwalbu do njebj.

Kať klicža hłošy rjane
Psches šwjatu Božu nóz,
So bu s nej dořonjane,
Šštož šwětej šlubi Wótž!
Tež hymny šyla Boža
Pod njebjom šnoschuje
A šraduje šo šboža,
Niž Bóh dať šwětej je.

F.

Stawisna Khrystušoweho cžěcpjenja.

6 b.

(Šokraczowanje.)

D. „Šswjaty Wótče, šdžerž tyč we swojim mjenje, kotryčž
ty mi dať šy!“ — Jan. 17.

To* dorěčawischi Šesuf a šběhnywischi
Něť woczi šwoje; š njebjesam s modlenjom
Dať džěšche: Wótče! šchtunda pschischla
Še, šo by pschekrašniť Ššyna šwojoh’,

2. Dať, šo by tebje pschekrašniť tež twój Ššyn;
Kaž móž šy jemu nade wšchėm cžětom dať
Dať, šo by wěčžne žiwjenje dať
Wšchitkim tym, kotryčž ty dať šy jemu.

3. Pať to je wěčžne žiwjenje, šo bychy
Cže, Wótče, šo ty prawy šam Bóh džě šy,

* Šštož Jan. 14–16 cžitamy.

A kotrehož šy póbšal s njebjes,
Ššofnali wopravdže, Ššesom Khrysta.

4. Ša šym na šemi tebje něť pschekrašniť
A šym škut šbóžny dořonjal, kotryčž mi
Ty dať šy, šo bych cžiniť tudy,
A něť mje pschekrašniť ty, Wótče mily!

5. We šebi šamym pschekrašniť mje s krašnoscžu
Tejšamej, kotruž pschi tebi mējach ja
Tam prjedy, džyli šwět je nastal,
— Še wščeje wěčžnoscže w raju šbóžnym.

6. Ša šjewiť mjeno tvoje šym cžłowjekam,
Šim, kotryčž mi šy wobradžil se šwěta,
Cži běchu twoji a jich dať mi
Ty běšche, — šo bychy moji byli,

7. A cžile šłowo tvoje šu džerželi;
Šlaj! něťko wjedža, šo je wšcho wot tebje,
Šštož ty dať mi šy — jako herbštwo;
Pschetož šym tvoje jim šjewiť šłowa.
(Pschichodnje dale.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Šandženu njedželu w rašich hodžinach šandželi kralowa
Karola, wudowa njesapomniteho krala Alberta, šwojej woczi ša
tuto žiwjenje. Šluboke žarowanje džěšche psches žyly kraj. Wona
džeržesche wopomnjecže krala Alberta žime a je šebi njesachodny
pomniť šajila psches šwoje šmilne škutkowanje na šhornych a hubjennyh.
Šdyž běšche cžežke domachpytanje našy kralowski dom potrjehiťko,
šo ta žona, kiž dyrbjesche se šakškej kralowu byčž, šo teho mjena
njuhódna ščini a dyrbjesche se Šakšteje wotšal cžahnyčž, běšche to
hiščeže kaž žakba na tule ranu, šo mējachym kralowu wudowu
kotraž w kralowski lubosczi a milosczi w cžichim škutkomasche. Něťko
je šwojej woczi šandželila a džak šakšeho luda dže ša nej do
wěčžnoscže. Wutoru bu jejne cžělo w šwjatocžnym cžahu se Štrehlena
do dwórškeje žyrkwje dowjesene. Něťkotry šhudy štejesche pschi pucžu
se šyhojthmaj woczomaj. Šotremuž běšche njebočžicžka šmilnoscž a
dobrotu wopokajala. W dwórškej žyrkwje šo šakšcž wjažy nje-
wocžini. Ššřjedu wječžor mješesche šo šhowanska šwjatocžnoscž,
ke kotrežž běchu šo šastupjerjo šěřšcžinskich šwójbow šěšchli. Šdyž
šo šhowanska šwjatocžnoscž šónzej bližesche, šo šakšcž kaž wot
njewidomnych rukow wušběhny a šo dele hibasche do pohrjebneho
mjelba dwórškeje žyrkwje, hđžež šawy kralowski šwójby w šmjert-
nej cžičinje špja hačž na džerž noweho ranja.

— Šakški šejm je w džakownym wopomnjenju na šmilne
šutki kralowy Karoly namjetowal, šo by kraj tele wušstawy, ša
kotrež je wona šwoje mozy a šwoje šamoženje woprowala, šdžeržal.
Šo je džakowny škut, ale tež jašne šwědcženje teho, šštož je
wona cžiniťka w šmilnej lubosczi na džěčoch šwojeho šakšeho
luda.

— Kať šhěšje móže cžłowjek do šmjertneho štracha pschicž,
wo tym powjeda šašo nahle minjenje wuštojneho šerbškeho lěkarja
dr. Nowaka w Šamjenžu. Wón šo po šhodže wobšuny a pschi
tym šo mošhy šakšahnychu, šo wón po króťkim cžahu wumrje.

— Šiščeže junkrócž namówtjamy lubych Ššerbom, šo džyli
šebi bibliški pucžniť na lěto 1908 pola šwojich šnjeshow duchownych
šupicž. Wón pšacž 15 np. a dawna na kóždy džerž pruhu s Božeho
droheho lubeho šłowa.

Šorjedženje: W 50. cžišle ma na 199. štronje w 19. rycžku
2. šččžepka „š šoloscžiwymy“ (měšto: s luboscžiwymy) řěřacz.